

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •

70. ÅRGANG

3. MAI 1958

A V I N N H O L D E T :
JOMFRU MARIA OG VÅR TID - DIKT - KONVERSJON OG
OMVENDELSE - BLIKK PÅ TIDEN - BEDRE ENN POLITI?
JAPANS SJEL - ÅPNINGEN AV VATIKANETS PAVILJONG
I BRUSSEL - RADIOSPØRSMÅL OG SVAR - BACHS KIRKE-
MUSIKK - NOTISER - RIKHOLDIG UTENLANDSNYTT

NESTE NUMMER KOMMER 16. MAI 1958.

NR
9

Gir saklig opplysning om den katolske kirkes tro og moral. Der-
som De ønsker katolsk kristen-
doms svar på Deres personlige
spørsmål, står Katolsk Informa-
sjon til tjeneste med sitt brev-
kurs. Kurset består av 10 brev
som sendes Dem med 14 dagers
mellomrum. Eventuell korrespon-
dansen vil bli behandlet fortrolig
og besvart av kursets geistlige
ledere. - Skriftlig henvendelse til:

KATOLSK INFORMASJON
Akersveien 5 Oslo

MARIKONGREGASJONEN, OSLO

Søndag 4. mai: Felleskommunion.
Onsdag 7. mai: Medlemmene tar del
i maiandakten i St. Olavs kirke kl.
19. Deretter samvær i Foreningslo-
kalet. Amerikansk misjonsfilm.

Søndag 11. mai: Retrett på Vår Frue
Villa, Montebello, fra kl. 9—18.
Leder Dominikanerpater Fr. Le Breton.
Kolsåsbanen fra Nationaltheatret kl.
8.25.

Alle katolske damer er velkommen.
Meldes i tlf. 42 67 18 innen torsdag
8. mai.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke
Bispegården
St. Josephs Institutt
Vor Frue Hosp. Nerveavd.
St. Dominikus kirke
Lunden Kloster
St. Elisabethsøstrenes
Pleiehjem
Sta. Katarinahjemmet
St. Pauls Kirke
Vår Frue Kirke
Marias Minde
St. Franciskusøstre-
nes Moderhus
Øyenklinikken
St. Josephs Hosp., Drammen
St. Torfinns Klinik, Hamar
St. Elisabeth Inst., Hammerfest
St. Theresia kirke, Hønefoss
St. Franciskus Hosp., Hønefoss
St. Magnus Kirke
St. Magnus presteg. } Oslo
Bergen
Lillestrøm

Ved bestilling av olje:
Oslo 683466 - Service: 565690

ST. SUNNIVA BARNEHAGE, OSLO

Katolske barn i alderen 4—6 år som
skal begynne i barnehagen august
1958, må innmeldes snarest. Personlig
henvendelse.

Eldre stille dame ønsker 1 værelse og
kjøkken (eller thekjøkken), med cen-
tralvarme, i centrum. — Henv. til re-
daktøren personlig.

LEDIG VÆRELSE

Lite værelse til leie Majorstuen, kr.
40.— pr. mnd. Litt hjelp i huset mot
betaling ønskes.
Bill.m. «Majorstuen».

ST. FRANCISKUS III ORDEN

har møte fredag 9. mai kl. 19 i St.
Hallvards kirke, Urtegt. 29. Etterpå sel-
skapelig samvær.

ST. GUDMUNDs LEGAT

til opphold ved katolske skoler for barn
fra ubemidlede katolske hjem.

Søknader med anbefaling fra vedkom-
mendes sogneprest besendt snarest til:

Prioren for Dominikanerne,
Neuberggt. 15, Oslo NV.

FRANCISKUSHJELPEN, OSLO

Urtegt. 29 II, tlf. 68 08 68, kontortid
kl. 12-13 alle hverdager unntatt lørdag.
Sosialkuratoren treffes etter avtale.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontortid hver onsdag kl. 11—13.
Akersv. 5, Oslo.

BØNNENS APOSTOLAT:

MAI: Sjelesorgen i storbyene. — Frem-
gang for øndslivet i India på linje
med det materielle fremskritt.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 4. MAI, 4. s. etter Påske:
Ep. Jak. 1, 17—21. Ev. Joh. 16, 5—14.
Mandag: Pius V., pave, bekj. Tirsdag:
Apostelen og evangelisten Johannes ved
den latinske port. Onsdag: Stanislaus,
bisk., mart. Torsdag: Erkeengelen Mi-
kaels åpenbaring. Fredag: Gregor av
Nasians, bisk., bekj., kirkelærer. Lørdag:
Antoninus, bisk., bekj.

SØNDAG 11. MAI, 5. s. etter Påske:
Apostlene Filip og Jakob. Ep. Visd. 5,
1—5. Ev. Joh. 14, 1—13. Mandag:
Gangdag. Tirsdag: Robert Bellarmin,
bisk., bekj., kirkelærer (Gangdag).
Onsdag: Vigilien til Kristi Himmelferd
(Gangdag). Torsdag: Kristi Himmelferd.
Ep. Ap.gj. 1, 1—11. Ev. Mark. 16,
14—20. Fredag: Ubaldus, bisk., bekj.
Lørdag: Paschalis, bekj.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSK KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSK BISPEDØMME:	Stille	Høy-
	messe	messe
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 5. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvards kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberggt. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 377868	—	9.00
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelensgt. 1, tlf. 832019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSDAL: St. Ansgar kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kirke, Romeriksgt. 1, tlf.	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Eiksmarka Skole: Sønd. 4. mai	8.40 19.30	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvards kapell, tlf. 849028 (Drammen)	—	—
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, IIa, tlf. 20220	6.00	—
KRISTIANSDAL: St. Eysteins kapell, Flintegaten 5, tlf. 2779	8.30	10.30
MOLDE: St. Sunniva kirke, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegrd. tlf. 3604	8.15 6.20	10.30 —
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	—	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

Jomfru Maria og vår tid

Vi som sitter her hjemme i Norden og følger med interesse de strålende festligheter som skal markere Lourdes-året, lar naturlig nok tankene ofte dra på vandring sydover. Det er jo et jubileum som angår oss alle, og har vi allerede hatt den glede å oppleve atmosfæren i Lourdes, da får vi lyst til å dra tilbake og søke fornyelse i den ånd av levende tro, håp og kjærlighet som har hersket der nede siden Jomfru Maria åpenbarte seg for Bernadette for 100 år siden.

Å reise i tankene er overkommelig for alles økonomi, det har dessuten den fordel at man lettvint og på et øyeblikk kan nå sitt bestemmelsessted uten å forlate sine daglige sysler — man kan mestre den kunst å oppholde seg to steder på en gang. Men en slik hurtigreise ut i verden — i vårt tilfelle til Lourdes — innebærer også en oppfordring til sammenligning, fordi miljøforandringen foregår i et eneste nu. Vi får ikke tid til å slippe de nærmeste omgivelser før vi er kommet frem til reizens mål. Tanken står derfor og vipper mellom bevissthets om hjemlige traktors fordommer og undren over den hyldest vi viser Guds Mor, og den uforbeholdne glede å kunne blande seg med mengden i Lourdes. Hva kan det komme av? Må vi omstille vår mentalitet fra nordisk til sydlandsk temperament, fra hjemlige til fremmede forhold? Eller opplever vi et sprang tilbake til en annen tidsalder, slik som mange mener det?

Utnytter vi enda en av tankens mange muligheter og plasserer oss slik at vi har et rundskue over tid, sted og begivenheter, da får vi øynene op for at Mariavyrdnaden, slik den gir seg utslag i Lourdes og i den katolske verden ellers, slett ikke er fremmed for moderne mentalitet, men at den tvert imot har lånt noen av dens mest karakteristiske trekk, typiske både for nordboere og sydlandinger.

Å gi en hel utredning om atmosfæren i Lourdes og alle de motiver som inspirerer vår kjærlighet og tillit til Jomfru Maria, er selvfølgelig umulig i noen få linjer. Dessuten er Lourdes så uendelig meget mer enn den hyldest Guds mor her er gjenstand for. Hun som kalte seg Herrens tjenerinne og førte en eksistens i skjult selvoppofrelse for sin

guddommelige Sønn — hun holder fremdeles fast på den rolle hun hadde da Jesus vandret om i Galilea og preket og helbredet de syke. Om det var gjennom hennes åpenbaringer at Lourdes ble et valfartssted hvor så mange har gjenfunnet sin helse, så er det største av alt som foregår, de troens mirakler som skjer der til alle tider. Alle som besøker Lourdes blir slått av en følelse av at her er Gud levende. I Nasaret fødte Jomfru Maria Guds Sønn til verden; i Lourdes kan vi si at Guds Sønn blir gjenfødt ved henne gjennom den troens fornyelse hun har vært kilden til. Nettopp derfor tør vi også vise henne vår tillit og hyldest. Nylig feiret vi 100-års dagen for Jomfru Marias ord til Bernadette: «Jeg er den uplettede Unnfangelse.» Hennes eget vitnesbyrd kan gi oss et passende utgangspunkt for et lite tankens rundskue som kunne feste vår bevissthet ved et par av de trekk som er typiske for tidens Mariavyrdnad.

For selv om Jomfru Maria for de troende gjennom alle tider har stått urokkelig som «Himmelens Port, de kristnes Hjelp, syndernes Tilflukt», så er det menneskesinn som vender seg mot henne, alltid underlagt tidens skiftende strømninger. En av de gode impulser som går gjennom vår tid, er en utpreget sans for det reelle. Det moderne menneske — når det først gir seg tid til å tenke, og især når det tenker at tilværelsen kunne ha en mening — er preget av en ærlig søken etter det ekte, det opprinnelige, og det har behov for klare definisjoner. Ordene må stå for det de uttrykker og bygge opp en logisk forklaring på *hvorfor* og *hvordan*. På det religiøse område fører dette naturlig til en personlig bevissthet om det grunnlag vi bygger troen på, og en kamp mot vage forestillinger og sentimentale uttrykksmåter og andaktsformer. Derfor er det vel heller ingen tilfeldighet at Marias uplettede unnfangelse og hennes opptagelse til himmelen — trossannheter som er båret frem i folkebevissthets gjennom århundrer — nettopp i den senere tid har funnet presis formulering i to Mariadogmer. Og da Jomfru Maria navnga seg for Bernadette som «den Uplet-

Charles Walch: Bebudelsen.

tede Unnfangelse», syntes hun selv å understreke at den betydning hun skulle få i Lourdes og i hele vår tids katolske verden, måtte komme fra en klar erkjennelse av de Guds gaver som gjør henne verdig til å kalles menneskehetens Mor. I dette faktum ligger kanskje hovedtrekkene i tidens Marievyrdnad. Den lodder dypt og bygger solid, og nettopp derfor kan den tåle en uttrykksform som er enkel, klar og gjennomslutning. Både hos mengden i Lourdes som hos tidens katolske forfattere finner vi igjen dette preg av likefrem tillit og kjærlighet. Bernadettes store landsmenn som Bernanos og Claudel f. eks., tør la sin overbevisnings styrke trenge gjennom en varm og betagende enkelhet i stilen, når de henvender seg til Guds Mor og den reneste Jomfru.

Mer enn noensinne før vender vel Kirkens barn seg mot Frelserens Mor med en underbygget tillit til hennes beskyttelse og forbønn. Et streiftog i den katolske verden kan ikke annet enn å bekrefte dette. Men samtidig med at bevisstheten kretser om Jomfru Marias betydning i vårt liv, kan vi ikke unngå å høre en protest fra Nord; for under vår tanke-reise står vi jo fremdeles på hjemlig grunn. «Hvorfor ta omveien om Jomfru Maria istedenfor å gå direkte til Gud?» Direkte til Gud — hvem kan vel ved nærmere eftertanke si at han alltid vandrer så bent frem uten noen avstikkere? Hvor mange krokveier går vi ikke, og hvor ofte kan vi vel si med full oppriktighet: «Mitt sinn står til Gud alene?» Og når vi først er kommet inn på omveier, hvorfor da ikke like godt søke en hjelpende hånd fra en som er istand til å legge et godt ord inn for oss? Vi møter den samme tanke hos François Mauriac, og selv om det sjeldne bilde han ruller opp for oss kan synes nokså mørkt for mange, så uttrykker det allikevel noe om oss selv:

«Om et menneske kommer aldri så langt på avveier, så er hans mor bestandig trofast.

Om han synker aldri så dypt, så fornekter hun ham ikke.

Derfor er det, at i stunder hvor vi skjuler oss for Guds ansikt, da våger vi allikevel å vende oss mot henne, den Uplettede, som om det er en forbindelse, som om det oppstår en likevekt mellom denne plett-frie renhet og vår elendighet.

Det finnes da knapt heller ikke den bønn til Jomfru Maria som ikke en skyldbetyngt kristen kan be uten å lyve.

Og i slike grusomme stunder hvor det ikke lenger er mulig for en å be et «Fader Vår», hvor en er fast besluttet på ikke å tilgi noen skyld, hvor en ikke får nok av å gi etter for fristelsen, hvor en for all del ikke vil bli fridd fra det onde, fra sitt eget onde — ja, selv i slike stunder har vi den utvei å gjenta: «Be for oss arme syndere, nu og i vår dødstime...»

Med Mauriac's ord tar vi med oss tilbake til Norden et fast inntrykk av den tillit vår tids katolske verden har til Guds Mor og vår Mor — en tillit som er basert på en ærlig erkjennelse av vår egen svakhet og erkjennelsen av de gaver som gjør henne til vårt forbilde og vår tilflukt. Ganske spontant og naturlig vender de kristne seg til henne i en tidsalder hvor psykologien i vitenskapens tjeneste endelig har funnet frem til den urgamle sannhet at menneskene trenger en mor.

Enn sol monne blegne ...

Engelsk middelaldervise i norsk gjendiktning
ved Arne Dørumsgaard,

Enn sol monne blegne når Gabriel,
hin mektige, åpnet sin vingefavn,
fór ned fra himmelen, oss til gagn:
LÆTARE!

I Nazaret, denne stolte by,
han bøyet kne for en pike ved gry:
Maria, jeg hilser fra Gud i sky:
LÆTARE!

Hill være Maria, du himmelens brud,
deg signer evig den Herre Gud.
Ditt skjød han så seg til bolig ut:
LÆTARE!

Maria falt der forferdelse på,
ti sterkt var lyset som over ham lå.
Da mélte engelen Gabriel så:
LÆTARE!

Maria, vær ikke redd for meg.
Den Hellige Ånd vil leve i deg,
så syndige sjele kan redde seg:
LÆTARE!

(Lætare: Gled deg!)

Under tankens streiftog har vi ikke kunnet få med oss alt som kan sies om Jomfru Maria og vår tid, men i alle fall noen trekk som kan være vel verd å ta frem til senere eftertanke. Og da kan det ligge nær å spørre seg selv om det ville være så vanskelig for norske kristne å dele utenverdens syn på Jomfru Maria — hvis de var logiske mot det beste i tidens ånd og så på henne med det fornyelsens blikk som efter krigens død og ødeleggelse har gitt friske impulser til verdens åndsliv. Om de forestilte seg som om det var første gang de hørte det — hva det virkelig vil si å ha født den evige Gud til verden, å være den eneste blant alle kvinner som er blitt utvalgt til mor av sin egen sønn — hva det innebærer at Frelseren selv har utnevnt henne til menneskehetens Mor, at en av våre egne har vært uten skygge av synd fra den første livsspire tok til. Og at synd — vår synd som vi er ansvarlige for — er en krenkelse av Guds kjærlighets lov og ikke bare en psykologisk syntese av arv, miljø og begivenheter. Mon ikke Jomfru Maria da ville finne et like stort virkefelt i vårt nordiske klima som i den øvrige verden?

Konversjon og omvendelse

Av forordet til tysk, fransk, engelsk og italiensk utgave
Peter Schindler: «Tilbage til Rom»

Det er en utbredt misforståelse ikke bare blant katekumener*) før deres konversjon, men ennå mer blant «fødte» katolikker — mest de av latinsk rase — at det er lett å «konvertere». De har nemlig ikke helt ut fattet at å konvertere betyr å *omvende seg*. De tror at konversjon er en *avslutning*, en blott og bar «underkastelse». Ved undervisningen har de jo fått det filosofisk-dogmatiske klarlagt, de har erkjent at Romerkirken ikke bare er en «konfesjon» blant andre kristensamfunn, men at den er *Kirken* — identisk med Guds rike. De har fått adgang til de sakramenter som de har erkjent som Kristi frelsesmidler, likesom de er blitt medlemmer av Den gode hyrdes store hjord. Slik betraktet er konversjonen likevel bare en *begynnelse*: Guds virkelige mulighet for å frelse min sjel. Man har oversett at konversjon har to etapper (samt noen kriser som bare de færreste konvertitter unngår), nemlig *tankens* og *hjertets* omvendelse. De to etapper kan falle sammen innenfor samme livsavsnitt. Eller hjertets kan gå forut for tankens. Men oftest følger hjertets omvendelse kortere eller lengre tid etter tankens. Skjer ikke det, får vi det pinlige fenomen: en katolikk som ikke er kristen, akkurat som det gis kristne som ikke er katolikker.

Gud har med konvertittundervisningen — hvor den er grundigere enn latinerne kjenner den — satt sin plog i *sinnet vårt*. Og denne plogens dogmatiske blad har ryddet opp i våre idéers jungel eller ørken: nå skal *Ordet* såes og bære rikelig fold i de regelmessige og markerte plogfurer. Ellers ligger Guds sædejord — dugget av dåpen**) — brakk, og bærer ukrutt. Vé oss om vi ikke luker hjertets sædejord med *budene* og fruktbargjør den med *sakramentene*. Vé oss om vi som Evangeliets arbeidere hviler på det oppnådde og sover etter Guds forårspløyning; for da kommer «fiender» og sår sin klinte i en tjenlig jord, slik at vi bare kan takke dersom Gud likevel holder vår hjertemuld for verd å *pløyes om* og *såes på ny* istedenfor å opparbeide nye akre, annesteds. Vær sikker: skal Gud pløye om, setter han et skjær på plogen som heter *bot*, og den pløyer skjærende dypt, helt ned til de siste hjertetrøtter.

Ingen som ikke har vært gjennom både katekesens overflatebehandling og Guds dybdepløyning, tør legge hånden på Guds plog og styre dens furer gjennom andre menneskers sjeler. For bare den

*) De som forberedes på å bli opptatt i Kirken.

**) I de skandinaviske land er den protestantiske dåp gyldig.

som har vært gjennom dette, kan gjøre det med den varsomhet, kyndighet og ærefrykt for sjelelig vande som utgår fra den smertelige erfaring at Guds plog, selv styrt av Den evige kjærlighets hånd, ofte må pløye langsomt, om og om igjen, og (så ondt det gjør ham selv) pløye smertelig dypt. Det avgjørende (for Gud og for vår sjel) er jo ikke om marken et år eller flere bærer noen klinger i hveten. Det avgjørende er sluttresultatet av konversjonen: at det som *til sist* kan høstes, må kjennes verdt å «sankes i lader» og ikke må dømmes til å «kastes i ilden» som nytteløst, omenn både frodig og broget ugress, kanskje — men så likevel heller å utstå en sviende smerte mens prosessen står på: å konvertere med *både* tanke og hjerte, en prosess som betyr: å bli både katolikk og kristen til sitt vesens innerste fiber. Den prosessen kan ta sin tid (ingen vet i forveien hvor lenge), og den kan volde vande (ingen vet i forveien hvor stor) — fordi Guds plog heter *Korset*.

Visste man ikke dette da man misjonerte på oss? Hvorfor sa man det ikke i forveien, — at katolisisme ikke bare er Kirkens, men *Korsets* religion? Vi måtte selv gjøre denne bitre erfaring; men Korset ble for oss seglet på at katolisismen er den sanne kristendom. Og det var kanskje godt at en gjennomstungen hån den gang i begynnelsen skjulte det for våre øyne, inntil den Hellige Ånd fikk modnet oss til å skimte det gjennom naglegapet.

Vi ikke-latinske folkeferd er jo kommet så langt bort fra katolisismen at konversjon ikke mere er et blott dogmatisk og historisk regnskap å gjøre opp, men en endring av hele vår mentalitet, av hver fiber i vårt *gemytt* — et ord latinerne overhodet ikke har — de kan ergre seg over det, endog bebreide oss det, men slik er det nå en gang. Latineren (særlig i Spania og Italia, men også i Frankrike og Belgia) har aldri kjent religion, ennsi Kristus-religion, på *egen hånd* og på eget ansvar overfor Bibelen. Derfor forstår han også så vanskelig at dette for oss er Korset: å ofre sitt personlige, dyrt tilkjempede bibelske Kristusforhold for Kristus i Kirken, Kristus i embetet og Kristus i sakramentene og i liturgien. Han forstår ikke den spenning — inntil bristepunktet — som inntreffer for oss når det filosofisk-dogmatiske er blitt en selvfølge, og når problemet oppstår: både å være katolikk og personlig kristen — ikke ringere personlig kristen enn man var tidligere, og ikke hverken være katolikk som et intellektuelt korrektiv til vår tidligere kristendom, eller en kristen som føler det katolske som en pukkel — men kristen og katolikk i én udelelig personlighet, amalgamert med vår ikke-latinske menneskelighet og kultur.

Peter Schindler.

Og langt fra å bryte med tidens ånd, ville vi også føle oss knyttet på ny til gamle tider da hun var vår «heimsens sol og ljuve himmelhamn.» (Maria-sekvenser fra middelalderen.) Og nok et bånd ville knytte oss til det tidløse, det evige. For Jomfru Marias mål er ene og alene å føre oss til ham som holder både tiden og verden i sin hånd — den eneste frelsende hånd som kan føre oss ut av det kaos vi selv har skapt av den gave vi har fått, og som er livet.

L. A. P.

St. Eysteins nye kirke i Kristiansund N

Arbeidet med den nye St. Eystein kirke i Kristiansund N. er nå kommet så langt at en med sikkerhet kan regne med at den blir vigslat av Hans Høyververdighet biskop Joh. Rùth 1. Pinsedag den 25. mai.

De som ønsker å delta, bes henvende seg til sognepresten pater P. Stelzmann, Flinteget. 5, Kristiansund N.

BLIKK på TIDEN

DEN KORTE HUKOMMELSE

■ En kan i dag være tyve år gammel — og snart stemmeberettiget — uten å huske det skjebnetunge året 1940. Det blir vi ubehagelig minnet om over referatet av en artikkel i AUF-organet «Fritt Slag» (i «Vårt Land» 14. april). Her blir innbydelsen av stortingsmennene til Kong Olavs høytidelige singning i Nidarosdomen skarpt kritisert:

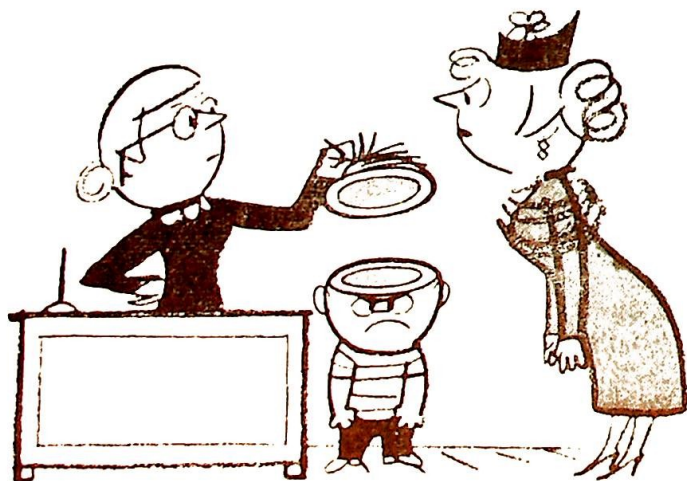
«Strengt tatt burde hele denne signingen være en privatsak for Kongen, og det burde i det hele ikke ha vært noen innbydelse til statsmaktene. Så kunne de som sitter i Regjering eller Storting, som privatpersoner, ha møtt fram til gudstjenesten i Nidarosdomen om de ønsket det.

— Vi ønsker ikke kongesirkus i Norge, innleder artikkelen, men godtar et arvelig monarki som viser lojalitet mot vår demokratiske styreform og der kongehuset er preget av folkelighet.»

Kongedømmets moderne historie i det frie Norge er kort — det dreier seg om to generasjoner. Men den er usedvanlig meningsfylt. Ikke bare har monarkiet og dynastiet ført et absolutt plettfritt skjold både menneskelig og som konstitusjonell statsmakt og gjenskap en norsk historisk tradisjon av uvurderlig symbolsk og politisk betydning. Det har også tydeligere enn i noe annet land i det tyvende århundre vært selve den bærende bjelke i farens stund. Det burde skape takknemlighet og festivitets omkring vårt ellers så nøkterne og plikttoppfyllende kongehus. Det sure gjeipet i «Fritt Slag» er ikke bare smålig. Det er også et uttrykk for sviktende samtidskunnskap hos meget unge mennesker. Det burde arbeiderungdommens opplysningsvirksomhet rette på — for dens egen skyld.

KLARSYNT SKOLEMANN

■ I diskusjonen om skolen finner vi et usedvanlig klarsynt og dyptpløyende innlegg fra lærerhold, i lærer Trond Winjes kronikk «Statsskole — friskole — hjem» («Morgenbladet» 19. april). Det er på høy tid, mener han, å rette oppmerksomheten mot det enkle faktum at skolen også kan være *anderledes*, at det vil være fruktbart og berettiget å skape en skole som er *anderledes* ved siden av den bestående, *fordi vårt lands pedagogiske liv savner flersidighetens byggende spenning*. I den norske skoles opplegg, lærerutdannelse osv. har Staten bukten og begge endene:

«Det som gjør dette totale ansvars- og myndighetsforhold betenkelig er at det samtidig er *eksklusivt*. Det utelukker ethvert initiativ fra *anderledes* tenkende foreldre, det utelukker enhver pedagogisk nydannelse utenfor det offentlig anerkjente territorium.»

Dobbelt farlig blir dette, hevder Trond Winje, fordi skolen savner — faktisk — en samlende idé som kan skape pedagogisk enhet. Barna får inn over seg den opprivende splittelse som preger ikke bare lærerkollegiets mangfoldighet av tilfældige livsanskuelser, men også ofte den enkelte splittede lærerpersonlighet:

«Det er på denne måten blitt påfallende mange skoler som på sett og vis lider av en indre, mental splittelse. Der kan være de lærere som er intenst engasjert i en religiøs livsholdning, og andre for hvem religion er en besværlig og latterlig bagasje på ferden. For ikke å tale om dem som slett ikke har oppdaget hva de har i sin bagasje.

Og barna vil stadig møte disse motsigelsesfylte personligheter på sin vei opp gjennom den grunnleggende skolen. Gnistene slår over og ned i barnesinnet, som på ingen måte er modent eller rede til å holde stand mot disse forskjellige livsholdninger. Det blir ingen *hellig ild* av disse gnister, men det kan bli begynnelsen til den schizofrene ild som tærer konsentrasjonsevnene ut av så mange barn og voksne i våre dager. La oss ta det klassiske eksempel på den unge religionslærer som står frem for barna og sier noe slikt: «Jeg er ikke selv en personlig kristen, men jeg skal undervise dere i den kristne lære. Jeg kan en del om det, og jeg skal gjøre så godt jeg kan». For barna er denne holdning overfor idéen, enten den er uttalt eller ikke, det rene nonsens, hvis de da ikke oppdager hva det i virkeligheten er: et forræderi. Læreren presenterer seg som eksponent for vårt århundres dypeste ulykke, det er den manglende erkjennelse av de verdier han tilsynelatende fremstiller og arbeider med. Man har kastet barna ut på de sytti tusen favner — ut i de voksnes verden. Og så lenge denne verden er nedbrutt av indre splittelse, vil man også i stor grad oppnå å bryte ned barnas følelse av å være under trygg ledelse.»

SPURVENE OG KANONEN

Billedbladet «Aktuell»s serie «Meninger med brodd» synes å lete med lys og lykte etter noe å bruke brodden på. Det må være mangelvare ettersom bladet (12. april) ikke finner noe nærmere offer enn — speiderbevegelsen. Denne gang føres «brodden» av Ulf Gleditsch, den eneste oss bekjente skribent som har prestert *samtidig* å skrive i «Kirke og Kultur» og «Verden Rundt» (mens det sistnevnte bladet — før rettssaken — ennå var på sitt verste). Han fører frem et slikt artilleri av Tykke-berta'er mot spurvene at der knapt ville blitt en fjær tilbake dersom han bare ikke siktet så ettertrykkelig over målet. I en tid som vår blir det unektelig parodisk å se speiderloven angrepet som om den var et reglement for SS, og tragikomisk å se så meget ekte og anvendelig raseri så innlysende feilplasert:

«I alle tilfelle er begrepet speider identisk med en som sniker seg inn på noen eller noe, som lurer og vokter. Et begrep som står i en fatal kontrast til bevegelsens påståtte religiøse innhold.

La oss se litt på paragraf 4. En speider er alles venn og enhver annen speiders bror. Det er humanistisk og religiøst naturlig at alle mennesker er hverandres venner, men derfra til å være bror for hvem som helst er et langt stykke. Det åndelige fellesskap mellom individene som skiller dem i grupper og skaper utvikling (uten aggresjoner) må opprettholdes.

Paragraf 2 sier at en speider er trofast og lojal mot alle foresatte. Det hender vel at en speider kan ha en far som setter ham i et mørkt skap når han mener han har vært slem (bortsett fra at en speider ikke kan være det). Skal gutten være lojal mot denne faren? Naturligvis skal foreldre aktes, om mulig ved hjelp av forstandigere bipersoner, men man kan ikke forutsette at guttunger skal tåle og bære alt. Det er de ikke eslet til.

Og som sluttsalve disse linjer som vi utfordrer våre lesere til å finne noen mening i, hvilket av våre etterhvert mange norske språk de så måtte ha til morsmål:

BEDRE ENN POLITI?

Robert Elliot Fitch: «Sex på retur. Med noen frimodige digresjoner om den sanne kjærlighet.» Cappelen's Upopulære Skrifter, Oslo 1958. 77 s.

«Når ånden svikter, gresser sjelen på legemets gress-ganger,» sier dikteren Franz Werfel et sted. Det er ord som kommer en stadig i tankene over den amerikanske kritikeren Robert Elliot Fitch's forfriskende sinte angrep på seksualiseringen av den moderne kultur, og ganske særlig av litteraturen. Fitch er teolog og misjonærsson, det merker man på forkynnergleden, og han har en relativ sympati for puritanismen som burde gjøre dette lille sprakende skriftet til en virkelig «upopulær» trykksak i disse dager, da de «høyst ærverdige herrer, Rikets øverste dommere» i Høyesterett søker å trekke en rettfærdig sluttstrek under Myklesaken. Men Fitch har dessuten egenskaper som vi ikke så ofte finner for-ent i puritanere, som vidd, intelligens, temperament og en bred lesning. For å ta det siste først, så setter han virkningsfullt opp imot hverandre det «gamle» og etisk betingede kjærlighetsideal i Shakespeares «Romeo og Julie» og Tristan og Isolde-sagnet (begge disse klassikerne gir han en beåndet tolkning), og det «nye», seksualiserte syn på kjærligheten i den hårdkokte moderne litteratur, som han finner nedverdiggende, skitten og til det ytterste kjedsommelig på samme tid. Nå er Fitch's grep på den gamle litteraturen adskillig bedre enn hans forståelse av den nye, selvom han treffer riktig og hårdt mange ganger. Ikke minst hårdt: Han er nemlig mer sint enn medfølelse, og kan gi innbitte, utålmodige beskrivelser av forvirringen i den moderne livsfølelse og de litterære uttrykk den kan gi seg. «Vi får til det kjedsommelige høre at de er «modige», at de er «ærlige», at de er «åpne». Åpne overfor hva, og på hvilken måte? Overfor åtsler — som en gribb? Er det «modig» å stupe ned i en kloakk og komme opp, dryppende av slam og

duftende av griseri? Og fra hvilket tidspunkt av har et slikt mot og en slik ærlighet blitt likeverdig med en fast moralsk karakter eller kunstnerisk mesterskap?» spør han indignert. Og han peker på den «livets lov», at når én verdi blir isolert fra alle andre og gjort til den absolutte verdi, er resultatet selvødeleggelse. Dette gjelder såvel for sex og fornøyelser og profitt som det gjelder for rettferdighet, rettsinnethet og sannhet. Her er adskillig, særlig når det gjelder den moderne forflatningen av livsfølelsen og dens følger for kjærlighetsopplevelsen, som minner om Sigrid Undsets essays om de samme emner, og her er jo Fitch av beskjednere format. Han har ikke noe videre av den innlevelsessevne som fikk Sigrid Undset til å se for eksempel en D. H. Lawrence's «dristige» romaner som uttrykk for et dødsens alvorlig menneskelig drama, og betrakte hans desperate seksualisme som en Gudssøken på villspor. Det er ikke tilstrekkelig, og heller ikke kristent, å gå til denne litteraturen utelukkende med spørsmålet: «Hva skriver han?», og se bort fra det moralske sett vesentligere spørsmålet: «Hvorfor skriver han slik?» Her slår Fitch nokså brutalt i hardtkorn forfattere som vitterlig er ute i høyst forskjellig ærend med sine brudd på sømmelighetens høyst tidsbestemte lover. Men hver gang han går fra litteraturen over på kristendommens grunn, og kritikeren således viker for teologen, sier han fortreffelige ting og åpner ofte dype perspektiver. Fitch godtgjør overbevisende at kristendommens menneskesyn rommer en klokskap ikke minst når det gjelder kjærligheten og seksualiteten som rent kan bli borte bak mange kristnes sutring over «usedeligheten», så meget mer som deres forargelse ofte utgår vel så meget fra en velmenende besteborgerlighet som fra en rett forstått kristen etikk.

«Bedre enn politi?» spør Cappelen's Forlag på omslaget, og fremholder at det har utgitt boken fordi den er god, og fordi den viser «at litteraturens menn har andre måter å bekjempe «sex-litteraturen» på enn å stå i retts-saler og takke politiet for inngrep i trykkefrihet». Av

«Speiderbevegelsen bærer bevis for sin egen unyttighet i sitt eget vesen og apparat:

Uniformert livsopplevelse og moralitetsutvikling er disiplin- underlagt fellesskapsfunksjon og en til dels ignorant motsetning til den individualistiske, mulighetene for å få kontakt med det guddommelige som bevegelsen smykker seg med.»

Puh!

LOVENDE

■ Tidsskrifter er gjerne tungpustede hos oss — de koster for meget og leses for lite. Er de ikke — som «Samtiden» og «Vinduet» — kostbare fjær i en forleggers hatt, så får de gjerne en komets skjebne: Gravsangene istemmes allerede over første nummer. I siste nummer av antroposofenes «Horisont» skriver redaktøren Ernst Sørensen bitende at han dessverre må skuffe bladets fiender med at det — fortsetter, på tross av økonomiske vansker, som dog gir seg uttrykk i en nedskjæring av stoffmengden. Med sine hele 70 årganger på baken kan jo «St. Olav» regne seg for noe nær uuddelig i den norske tidsskriftpressen, og enda se med oppmuntrende sympati på en lovende nykommer, som klokt og forsiktig begynner som kvartalsskrift. Annet nummer av «Minervas Kvartalsskrift» — en tittel så gammelmodig at den bringer tankene hen på floss, kinnskjegg og Athenæum, viser nemlig at redaksjonen står for en fast og intelligent målsetning som lover godt.

Dr. Asbjørn Aarnes skriver fint og følsomt om Emil Boyson, med to av diktene fra «Gjenkjennelse» som akkompagnement,

redaktør Gunnar Halstad søker å stille velferdsstatens diagnose, og universitetsbibliotekar Gunnar Christie Wasberg har en givende artikkel om sammenstøtet mellom kristendommen og utviklingslæren i åtti-årenes norske kulturdebatt. Ellers er der blant annet en oversettelse av Graham Greene's innlegg på «Grandes Conférences Catholiques» i Bruxelles i 1948 om «Er den kristne sivilisasjon i fare?», skrevet med hans karakteristiske forening av desillusjonert tidsbevissthet og stillferdig tro.

Sist, men ikke minst må en nevne sammendraget av professor A. H. Winsnes' ypperlige foredrag om «Kristendommen og de intellektuelle» i Det Norske Studentersamfund ifjor.

«André Gide», skriver han blant annet, «var ikke kristen. Men der var øyeblikk hvor han så å si var på nippet til å oppdage kristendommen. «Uvitenheten om Evangeliet, ja fornektelsen av det», skrev han i 1936 etter hjemkosten fra et besøk i Sovjet-Russland, «kan umulig føre til annet enn humanitetens og kulturens forarmelse». En tyve år senere, i 1955, uttalte Sigurd Hoel i et intervju: «Hvor avkristningen har nådd sin fulle høyde, har konsekvensene vært Hitler, Mussolini og Stalin. Kast kristendommen over bord og mennesket innsetter fetisdyrkelse isteden... Hva enten kristendommen er sann eller ei — som åpenbaring», føyer han til, «så tyder alle tegn på at Europa ikke tåler å bli avkristnet».

Misforstå meg ikke. Jeg innlemmer ingenlunde André Gide eller Sigurd Hoel i den kristne bevegelse blant vår tids intellektuelle, men deres uttalelser er av ganske særlig symptomatisk verdi som vitnesbyrd om den moderne kulturradikalismes åndelige bankerott».

Fr. Candidus.

Japans sjel

Av benediktinerpater Gabriel Furuta

Det japanske folk er besatt av forestillinger om orden og harmoni, de gjennomtrenger landets kulturelle mønster på absolutt alle områder. Vi kan best begynne denne lille innføring i japansk mentalitet ved å hensette oss til et typisk japansk værelse. Der hersker en streng enkelhet, gulvet er dekket av brede matter som ligger på et underlag av pressede risstrå dekket med siv. Mattene, som kalles *tatami* har et vevet mønster i smale, paralelle striper, og gir en rytmisk ro til rommet. Størrelsen på værelset og hele dets utforming blir bestemt av antall matter og hvordan disse arrangeres. Derav følger at det også er mattene som bestemmer husets grunnformasjoner og gir det dets egen karakter og ånd: Hvert enkelt japansk hus er således et samlet og enkeltstående resultat av bevegelse og vekst innenfra. Størrelsene på den fundamentale enhet — mattene — går umerkelig igjen i alle rammer og overflater, og gir hvert enkelt rom dets romforhold. Som et eksempel kan nevnes at de japanske *shojis* eller skyvedører opptar samme plass på veggen som matten på gulvet. Og da værelsene gjerne er en og en halv matte høye, svarer høyden på veggen over dørene til en mattes bredde. (De japanske matter er 1.830 m. lange og 0.915 m. brede.)

Virkningen av et slikt rom med fastsatte, presise proporsjoner er at den som oppholder seg i dette, får en tydelig fornemmelse av sin rytmiske relasjon til det hele og til hver enkelt del av det. En japaner kan ikke unngå å bli gitt en «posisjon» i værelset, og denne følelsen av relasjon følger ham hvor han enn er. Og han lærer å plasere seg slik at det tilfredsstiller alle krav til skikk og bruk. Han kjenner sin plass i helheten. Han beveger seg i overensstemmelse med orden og harmoni. Slik hender det at mattenes sentrifugale bevegelse gir anledning til en sentripetal, forenende bevegelse; de bidrar til at det blir samling og stillhet.

Videre er et japansk hus ikke komplett uten en have. Haven gir huset en naturlig innfatning og en plass i universet. Til gjengjeld strekker huset seg ut mot naturen ved så å si ikke å lage noe skille; naturen er like meget en del av huset som huset

begge grunner er den velkommen. Selvom sex-litteraturen — også uten sensasjoner i Høyesterett — vel når det ti-dobbelte av det publikum som Fitch får i tale for å plasere denne litteraturen.

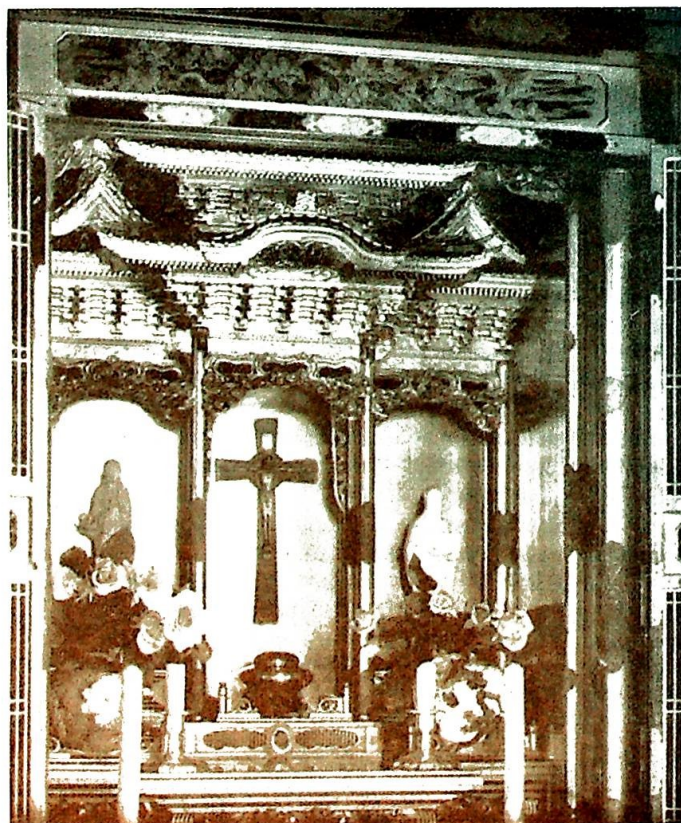
Niels Chr. Brøggers oversettelse er god.

H. Rieber-Mohn.

Japan er for tiden det land i verden som har flest prestekall i forhold til antall katolikker. Det ser altså ut som om Kirken skal komme til å blomstre opp i denne del av verden, og vi bringer derfor denne innføring i japansk mentalitet av en som kjenner den innenfra.

av naturen. Det er alminnelig i Japan at hele familien nyter en sommerkveld ved å iakttå livet i haven, og ofte skriver en et dikt om den. Dette konstante samspill mellom naturen og menneskene er grunnen til den kunstneriske sans som er så fremtredende i japansk mentalitet, — likesom interiørens arkitektoniske proporsjoner gjenspeiler og opprettholder en formell ynde og skjønnhet i samlivet mellom menneskene i Japan.

Hva skriver denne sans for orden og harmoni seg fra? Hvorfor forandret f. eks. japanerne den enkle kinesiske måte å drikke te på til en spirituell og disiplinert øvelse? Svaret finner man igjen ved å tenke på møtet mellom mennesket og naturen. På den ene side tror japanerne at menneskene av naturen er gode og ikke er blitt skadet av noe opprinnelig fall. Derfor er det, ifølge et japansk ordtak, menneskenes plikt bare å sørge for å få «polert legemet fritt for rust». Japanernes karakteristiske perfektjonering kommer av denne innstilling. På den annen side, bare når denne oppfatning konfronteres med naturen — alltid skiftende i detaljene, men uberørt i sin helhet — oppstår den spesielle japanske egenskap: «disiplinert orden». Her får vi et glimt inn i den underlige blanding av «smilende optimisme» og «streng disiplin» som er et karakteristisk trekk i japansk psyke.

V i har talt om et japansk værelse med dets arkitoniske alvor som skaper uunngåelige forbindelser mennesker imellom. I et slikt rom kan man føle seg «betraktet» av tusen øyne. Et skritt, ja endog et blikk i en annen retning må man være forsiktig med, alt må gjøres på en veloverveiet og disiplinert måte. Hvis disse begreper om proporsjoner og disiplin utvides til å gjelde også for det sosiale liv i sin alminnelighet, kan man få en idé om japansk mentalitet.

Det japanske samfunn er gjennomtrengt av utallige både synlige og usynlige systemer som går ut på «å være forbundet med noe». Det er intet en japaner er så redd for som å bli utstøtt fra samfunnet. Det er litt av et toegget sverd å være født inn i et slikt samfunn som er grunnlagt på en lang rekke særrettigheter og plikter. Pliktene omfatter også den gjeld den enkelte har til sine forfedre, til lærerne og keiserne bakover i tiden. Under siste krig f. eks., betalte Kamikazes flyvere med livet som innsats sin gjeld til landet og til keiserne. Og lignende gjeldsforpliktelser kan man også se eksempler på i det daglige liv. Hvis en fremmed tilbyr sin hjelp til en som strever med et eller annet, medfører det at den som tar imot tjenesten blir stående i en viss gjeld til vedkommende. Japanerne er meget høflige ved at de alltid gjengjelder en tjeneste — samtidig som de kvier seg for å ta imot den.

Å bo i Japan betyr derfor å være bundet av slike forpliktelser hele livet igjennom. De gjengse morallover er preget av dette og ikke av troen på en oversanselig Gud. Målet for et menneskes liv er at alle plikter blir oppfylt og fullbragt, lykken kommer i annen rekke. Dette må imidlertid ikke forstås som om moralen bare skulle være en kald matematisk beregning av å gi og ta. Folk som har vært i Japan har kunnet iakttå og erfare noe av den selvforsakelse, ekte medfølelse, dype ydmykhet og smilende og oppriktige høflighet som samfunnslivet krever av japanerne. Disse egenskaper skyldes deres årvåkenhet og konstante gode vilje.

I blant kan en slik livsform synes gåtefull for Vestens mennesker. En amerikanerinne som er gift med en japansk diplomat har fortalt om noe som hendte henne da hun var i Japan under krigen. En dag hun skulle besøke sin mann som lå syk på et hospital, tok hun en sporvogn. Denne var som vanlig mer enn overfylt. En japansk student som sto der fikk vite at hun var amerikansk. Til hennes overraskelse ropte han ut til medpassasjerene om hvor «kjekk og beundringsverdig» hun var som ble boende i Japan trass i krigen, og at de skulle vise at de ikke var fiender enda deres land var i krig med hverandre. Da hun gikk av sporvognen, ble hun igjen forbauset over at passasjerene viftet til henne ut gjennom vinduene.

Man kan forstå en slik innstilling når man vet at der i Japan er to slags fiender: virkelige fiender, og fiender som bare er det i navnet. De sistnevnte er fiender av «upersonlige» grunner; mens det bare er fornærmelser rettet direkte mot en person som skaper virkelig fiendskap. Det var dette passasjerene på sporvognen skjelnnet mellom, enda regjeringen den

Teresa Koseki: Japansk martyrkvinne som skriver ned sitt åndelige testament for martyriet.

gang gjorde alt mulig for å oppvekke hat til amerikanerne.

I det relativistiske japanske samfunn hersker det ingen klare forestillinger om det onde. For japaneren er det onde ensbetydende med besmittelse. Det samme er tilfelle med personlig synd. Da det der ikke er noen motsetning mellom ånd og kjød, gis det ingen plass for det paulinske «det jeg vil, det gjør jeg ikke». Som en tidligere japansk generalsekretær i Nasjonenes Forbund sa: «I Japan har vi ikke en sukkende hebraisme, men en smilende hellenisme.» Det synes endom som om en buddhisme ikke har greid å bevirke noen radikal forandring i japansk mentalitet. Japanerne har derimot assimilerert denne fremmede religion og gitt den et særpreg. Ved å overdimensjonere den buddhistiske idé om individets guddommeliggjørelse etter døden, overkommer de endog døden med et smil.

Den intuitive, dynamiske sans for orden og harmoni som skriver seg fra kontakten med naturen, er et grunnleggende trekk i japansk kunst. Derav kommer også deres impresjonisme, symbolisme, og tendens til ensomhet. Vestens kunstnere bruker linjer og farver for å trekke opp og forklare; japanerne bruker dem for å gi inntrykk av rom — og overlater til tilskueren å fylle rommet. For det japanske folk er skjønnhet, ensomhet, dybde og orden, om ikke synonyme, så ihvertfall sterkt beslektet. Noe i japansk mentalitet kan minne om stoikerne, — en viss askese, sansen for forgjengelighet, den sterke tilknytning til naturen, brorskapsfølelsen.

En japaner forsøker alltid å realisere orden og harmoni i sitt liv. Han forsøker å mestre enhver situasjon mest mulig fullkomment, og midlene til å oppnå en slik selvdisiplin er mange. Meditasjon, skjønnskriftøvelser, blomsterarrangementer, tedrinkingsseremonier, — alle slike ting går egentlig ut på å beherske den alltid skiftende naturens verden og mennesket og samfunnet. Det er en eksistensialistisk verden, og har Vesten i så henseende noen gang før vært så nær Japan som nå?

Åpningen av Vatikanets paviljong i Brussel

Utpå ettermiddagen søndag 20. april foregikk den høytidelige velsignelse av Vatikanets paviljong på verdensutstillingen med kirken «Christi Gloriosi». Allerede fra morgenen av var paviljongen fullpakket av folk, og det ble lest åtte messer i kirken.

Om ettermiddagen var en rekke geistlige og sivile personligheter til stede da den pavelige muntius i Belgia, mgr. Forni, velsignet paviljongen og siden kirken. Generalkommisæren for den belgiske regjering hadde sendt en representant, men de innbudte ministre hadde meldt forfall.

Kl. 18.40 feiret mgr. Forni den første pontifikalmesse i kirken Christi Gloriosi, mens erkebiskopen av Malines, kardinal Van Roey, ledet seremonien. Til stede var 24 biskoper, over 70 prester og 2000 personer med prins Alexander av Belgia i spissen. Flere kunne kirken ikke gi plass til. — Paviljongens latinske navn lyder: «Civitas Dei» — Guds Stad.

Generalsekretæren for Civitas Dei's franske komité, mgr. Rodhains, skriver følgende i anledning av åpningen:

«Atomium — hele utstillingen kaster seg i støvet foran dette signal. Ikke bare hever stålgiganten seg 100 m. opp i luften og gir tilskuerne svimmelhetsfølelser. Men det molekylære tegn markerer begynnelsen på en ny regjeringstid: atomets.

Hvordan er så utsiktene for et fremtidig «kristnet» Japan? Svaret finner man i dette faktum: Inkarnasjonens lov må bli fulgt. Det teologiske aksiom er «nåden bygger på naturen».

På områder hvor den personlige frihet er fremherskende, er der en tendens til å la alle ting dreie seg om mennesket som det vesentlige punkt. Men i den japanske verden er der en hierarkisk totalitet. Selve den sosiale struktur såvel som kunsten uttrykker nyanser i denne graderte orden og harmoni. På det sosiale område er man tilbøyelig til å se på aktivitet som fullkommenhet; på det kunstneriske område gir dette seg utslag i en impresjonistisk symbolisme. Der er ingen metafysisk tradisjon i Japan, men på grunn av de intellektuelle japaneres intuitive sans for det opprinnelige og «dype», nøyer de seg ikke med det blott og bart praktiske.

Derfor må kristendommen for å bli godtatt, presenteres i dens dypeste form. Bare det mest livskraftige intellektuelle liv, det som springer ut i Kirkens dype mystikk, kan imøtekomme japanernes lengsel etter orden og harmoni og føre til erkjennelsen av en personlig Gud.

Da den katolske liturgi har disse elementer samtidig som den er konkret, kan den møte behovene hos det materielle innstilte, men likevel medfødte ærbødige japanske folk. I liturgien møtes den naturlige og den overnaturlige orden og omskapes til en delaktighet i det guddommelige. Intet annet sted finner man en høyere grad av den orden og harmoni som taler til det japanske folks sjel.

I hver enkelt nasjonale paviljong gjenfinner man tegnene på dette nye dynasti: Atomsøkerne. Hvert land utstiller prøver på sin atomforskning, viser at det dermed blir sterkere, antyder at dets beboere i morgen, takket være atomet, går inn i en ny æra.

Hvilken æra? Her saktner veltalenheten. Paviljongene taler et formfullendt sprog med stål, plastikk, glass. De feirer der maktens perspektiver som det beseirede atom vil gi oss. Man presenterer et hurtigere lokomotiv, et mer perfekt kjøleskap, mer fritid. Og dernest?

Mennesket blir fullendt og tilfreds med seg selv. Faren har ikke syke barn, moren ikke huslige bekymringer, ungkaren får alle tekniske fremskritt til sin rådighet for sommerferien.

Men alle de andre? Der er mange som etter å ha beskuet atomtårnet og lest statistikker og absorbert diagrammer går med langsommere skritt mot det sted på utstillingsområdet hvor støyen avtar og alle uvilkårlig blir mer stille. En dør åpnes, og her er denne virkelighet: Det helligste Sakrament.

Dette stedet ligner ikke noen av de andre. For her er det ingen fremvisninger, ingen forklaringer, bare selve virkeligheten. Her er skaperen av atomet personlig. Jesus Kristus selv.

Den troende faller på kne. Den nysgjerrige tier og ser. Gulv av sort marmor, vegger av stener sammenføyet så de ligner flammer, og ovenfra faller en lysstråle på monstansen der den står alene på alterets marmor.

Her ber man for de arbeiderne som døde da de bygget Atomium. Man ber for dem som søker den lykken de konstruerer, en lykke de ikke kjenner. Man ber for den fred som atomet ikke gir, og som bare Herren kan gi. Man ber for alle de millioner urolige sjeler som arbeider på og for utstillingen.

Det er faktisk herfra at man best ser utstillingen! Det kolossale arbeid som her er fullført er en fortsettelse av verkstedet i Nasaret. Den nye tidsalder som nå skimtes er en ny strofe på den hellige Frans' sang om skapelsen. Selve utstillingens tema forteller om menneskehetens famlende søken fremover mot sin Frelser.»

Om å forlate sin far og særlig sin mor . . .

«Yorkshire Post» forteller om en nygift dame på et kontor i Yorkshire som festet et stykke hvitt papir med en knappel på kåpen sin når hun hang den fra seg om morgenen. En av hennes kolleger ble nysgjerrig og spurte hva det var for. «Jo,» sa damen, «som du vet har jeg giftet meg, og dette er for at jeg skal huske å gå hjem til den nye leiligheten og min mann, og ikke til min mor som jeg ellers har så lett for å gjøre.»

Biskop dr. Jac. Mangers:
DET KATOLSKKE SKRIFTEMÅL

Kan omkostningsfritt bestilles gjennom
St. Olavs Forlag, Akersv. 5, Oslo.

RADIO

spørsmål og svar

Ved pastor Edvard Vogt.

Under denne rubrikk besvares tilsendte spørsmål i forbindelse med religion og moral i en norsk sending over Vatikanets Radio den fjerde onsdag i hver måned. Sendingen finner sted kl. 21.30 over belgelenene 48.47; 41.21; 31.10 og 25.67 m. Neste sending er 26. mai. Adressen er: Vatikanets Radio, Vatikanet.

ER DET TILSTREKKELIG Å TRO PÅ FORSYNET?

● En lytter forteller at han tror på Gud og på Hans forsyn, men at han ikke klarer å få tak på meningen med læren om Frelseren.

Guds eksistens og hans godhet er naturlige sannheter som vi kan nå ved hjelp av tanken, selv om vi ikke kan fatte dem. Læren om frelsen kan vi bare få del igjennom en åpenbaring fra Gud selv, — en åpenbaring om en virkelighet som våre sanser ikke kan nå — om et kall til et liv med Gud som overgår naturens orden. Troen på frelsen kan derfor ikke være resultatet av sanseerfaring og logikk. Den er allikevel ikke et blindt sprang. Det dreier seg om å få åpnet øynene for en ny verden — eller rettere for nye dimensjoner av den virkelighet som vi hittil bare har hatt et flatt og ufullstendig bilde av.

Åpenbaringen — Jesu liv og ord i Palestina for 1900 år siden — inneholder på en måte disse nye dimensjoner i konsentrert form. Men for å kunne få del i det nye univers er det ikke nok å få utlevert de vertikale dimensjoner. Vi må også ha et illusjonsfritt overblikk over den horisontale virkelighet. Vi må tankemessig erkjenne virkeligheten av Guds skaperverk, hans forsyn, dødens visshet, lidelsen, synden og det onde, vårt evige ansvar, menneskehetens enhet og solidaritet i vår felles stamfar. Først på denne bakgrunn kan vi tankemessig erkjenne muligheten av det Bibelen forteller oss om, muligheten av en ny slekt, Kirken, som vi blir gjenfødt til ved en ny skaperakt som gjør oss til ett med Jesus, til Marias og ikke lenger til Evas barn, — løskjøpt fra syndens evige følger og fra den gamle slekt ved Jesu offer. Erkjennelsen av en mulighet er ikke ennå troen på en virkelighet. For å kunne se de vertikale dimensjoners virkelighet trenger vi troens lys, en gave fra Gud selv som han bare gir oss som svar på vedholdende bønn.

*

Om min lytter har kunnet følge denne tankerekke, vil han i den også finne en praktisk vei til troen på Frelseren. Veien heter bønn og arbeid. Først og sist den helt nødvendige bønn om troens lys, men samtidig et energisk arbeid i refleksjon over betydningen av livets erfaringer og i studium av Bibelens og Kirkens lære. Mange forsøker en snarvei til troen ved å velge og vrake blant alle trossetninger fra alle sekter og religioner for å finne det de kan «akseptere». Denne vei fører bare frem til en drømmeverden og ikke til et virkelighetens grunnlag for et evig liv. Måtte de istedet få ydmykhet til å søke undervisning hos dem som av Kristus selv har fått fullmakt til å lære oss hans fulle budskap (Mat. 28, 20). Hvem er disse? Bønn og arbeid vil besvare også dette innledende spørsmål. Den som søker, han skal finne.

Bachs kirkemusikk

Norsk oppførelse av «Hohe Messe, h-moll».

Akademisk korforening under den unge dirigenten Arnulv Hegstads innstudering og ledelse fremførte den 24. april i samarbeid med Filharmonisk Selskaps Orkester og med fire solister i spissen Johan Sebastian Bachs veldige korverk «HOHE MESSE, h-moll» — vel den eneste av den barokke mesterens fem messer som er bygd opp over hele den dogmatiske, katolske messeliturgen fra «Kyrie» og frem til «Agnus Dei». Som kjent er Bachs andre fire, såkalte «korte» messer knyttet bare til «Kyrie» og «Gloria».

Mens «Matthäuspassion» fra 1729 øser av den evangeliske teksten, er «Hohe Messe» — så merkelig som det enn kan lyde for vår tid — identisk med Moderkirkens uforanderlige offerdrama, der nettopp «una sancta catholica et apostolica ecclesia» finner sitt høytidsstemte musikalske uttrykk i Bachs melodiske polyfoni og i dens lyse, følgestrengte stemmeføring. Hvordan gikk det for seg at Bach under sitt feberaktige skaperarbeid i årene 1733—38 følte trang til å støtte seg til den latinske liturgi? Svaret ligger i 1700-tallets barokke fromhet som — i samklang med datidens malerkunst og diktning — spenner over veldige kontraster, sjelelige og formmessige, for å la dem munne ut i en overordnet helhet, syntese, generalhvelving. Lange før han begynte med å komponere sitt messe-korverk, studerte Bach de italienske, katolske messekomponister fra Lotti til Palestrina; i den liturgiske, almenkirkelige teksten og i dens rike, presise skiftninger fant han grunnlaget for den kristne helhet i alle dens vesentlige åndelige holdninger.

La oss bare se og høre: «Hohe messe» begynner med sitt første «Kyrie» i h-moll som i annet «Kyrie» går over i fiss-moll helt frem til «Gloria». Den jublende, takknemlige glede finner sitt lovbundne uttrykk i «Laudamus te» som er skrevet i a-dur, mens «Domine Deus» blir sunget i g-dur. Korets «Qui tollis» med tekstens hengivne inderlighet vender tilbake til h-moll igjen, og slik kunne vi fortsette gjennom hele den rikt forgrenede musikalske struktur. Ett er klart: det er ikke bare den tonale polyfoni som stiger frem her, men på samme tid det indre livs stemningsbetonte, varierende holdninger. Det var den kristne universalisme, forvandlet i musikkens formsprog, som ledet Bachs enfoldige fromhet og hans genis uuttømmelige invensjonsrikdom.

Domkirkens akustikk er usedvanlig mangelfull. Det er ikke umulig at det er den som bærer en ikke så liten del av skylden for korstemmenes ujevnhet og blåsernes (i «Quoniam tu solus sanctus») grove urenheter. Fremførelsen, sett som helhet, fortjener respekt. Ingen av solistene er fullt ut i besittelse av stemmen som kan mestre den barokke linjeføring, men i mulighetens ramme var det musikalske lyspunkter så vel i Erna Skaugs kultiverte sopran som i Åse Holmens litt altfor deklamerende alt. Det gjelder også Gunnar Martinsens gode vilje som tenor og i sær Karsten Ekorness edle bass-foredrag i «Et in spiritum sanctum». Ved senere fremførelser blir sikkert stemmematerialet mer ensartet og finere smeltet sammen — men også i den form vi fikk Bachs lysharmonier av gledesjubel og takkehymner i «Hohe messe», gikk det vesentligste ikke tapt: verkets fylde og høytidsstemte kraft.

P. Fr.

Vår Frue av Lourdes til Budapest

I august i fjor ankom til Cité-Secours (hjelpebyen) i Lourdes en høy og kraftig ungare med hvitt hår og et fint, stillferdig vesen. Han var katolsk prest, og kom fra Budapest for å hente Vår Frue av Lourdes med seg hjem til Ungarn, da det ikke kunne bli noen pilegrimsreise til Lourdes i jubileumsåret for de ungarske katolikker.

Biskopen av Lourdes forærte ham personlig en statue av Maria og velsignet den ved grotten. Og så dro de to — presten og Lourdesjomfruen — ut på den lange reisen hjem til Ungarn.

Ingen hørte noe mer til dem, før det ankom et brev datert 15. februar 1958, gjengitt i avisen «Messages du Secours Catholique» (Budskap fra Den katolske hjelpeaksjon):

Budapest, Mariaremete, 15. februar 1958.

Jeg meddeler hermed en stor og gledelig nyhet: Statuen av Vår Frue av Lourdes er ankommet til Mariaremete, hel og uskadd. Den ankom akkurat i tide til den 11. februar, — et tegn på Marias mellomkomst. Regjeringen gjorde ingen vanskeligheter i forbindelse med toll.

Vi kunne også bekjentgjøre begivenheten i et ukeblad, og biskopen av Szekesfehervar fikk i stand en vakker seremoni på minnedagen for den første åpenbaringen i Lourdes. Da jeg hadde vært så heldig å få komme til Lourdes, fikk jeg i oppdrag å holde en preken. En veldig folkemengde fylte Mariaremete, — alle som ikke kunne

*Blyvinduer
Glassmalerier*

til kirker og kapeller

~~~~~

G. A. LARSEN

*kunst- og bygningsglassmester
Speilfabrikk*

NORDAHL BRUNS GATE 7, OSLO

reise til Lourdes. Der var minst ti tusen pilegrimer, og alle var de begeistret for statuen og for biskopen av Lourdes godhet. Og jeg er nå meget glad over å vite at min reise ikke har vært forgjeves. Kirken i Mariaremete skal nå gjøres større med en Lourdesgrotte, hvor statuen skal anbringes.

Jeg forsikrer alle om mine bønner og hengivne følelser, og ber dere inderlig om ikke å glemme å be for Ungarn.

Abbé Louis.

Hva er ungdommens skolearbeid?

Oslo Katolske Ungdomslag i samarbeid med Ungdomsforbundets skoleledelse inviterer til en

Informasjons- og underholdningsaften?

i Akersv. 5 (foreningslokalet)

Søndag 4. mai 1958 kl. 19.00.

Entré kr. 2.— Utlodning.

SOMMERKOLENE 1958 - Fra Norsk Katolsk Ungdomsforbund.

Jeg søker om å få delta ved

- ☐ Juniorleiren
☐ Norsk sommerskole
☐ Nordisk sommerskole

Sett x i den ruten som passer.

Utfyll skjemaet tydelig og send det inn til Skoleledelsen, Akersveien 5, Oslo, innen 25. mai.

Alle arrangementer foregår på Sylling i Lier. Les skolebrosjyren.

Navn

Adresse

Født

(Konvertert år)

Gift/ugift

Menighet

Yrke

Deltatt ved tidligere skoler:

Norsk s.skole år

Nordisk s.skole år

Vinterskole år

Nåværende og tidligere tillitsverv i ungdomsarbeidet:

den / 19

Anbefales:

Søkerens underskrift

Prest eller ungdomslag.

UTLANDET

VATIKANET

Jesuittene i Roma.

Jesuitterordenens general har utnevnt den franske pater René Arnou, dekan for det filosofiske fakultet ved Det gregorianske universitet i Roma, til administrator for alle de åtte største jesuittinstitutter i Roma, — Det gregorianske universitet, Det bibelske institutt, Det orientalske institutt, Vatikanradioen, Vatikanobservatoriet, Det latin-amerikanske kollegium, Det brasilianske kollegium og det tysk-ungarske kollegium. Hittil har generalen selv vært ansvarlig for administrasjonen av disse instituttene. Pater Arnou får status som provinsial.

Japans representasjon.

Den japanske legasjon ved Vatikanet er utvidet til ambassade.

BELGIA

Utstilling av religiøs kunst i Leuven.

I anledning av verdensutstillingen i Brussel, arrangerer Universitetssentret for kunst i Leuven en utstilling av moderne religiøs kunst fra 17. mai til 18. oktober. Der blir vist malerier, skulptur, gull- og sølvsmedarbeider, mosaikk, glassmalerier, keramikk, messeklær m. v., som sendes dit fra bl. a. Sveits, Nederland, Frankrike, Tyskland, Italia, Spania, De forente stater. Blant de mest kjente kunstnere er Rouault, Meistermann, Matisse, Léger, Gonzales.

DE FORENTE STATER

Hvor blir det av de katolske diktere?

Det aktuelle franske tidsskrift, «Informations Catholiques Internationales» har i den senere tid hatt artikler med førstehånds opplysninger om den katolske litteratur, første artikkel gjaldt Tyskland, nå er turen kommet til De forente stater.

En hel rekke av nåtidens største diktere er katolikker, man finner dem i England, Frankrike, Tyskland, Østerrike — og Norge med Sigrid Undset, kanskje kan man snart nevne flere. Sveriges Sven Stolpe blir også nå oversatt til de viktigste verdensspråk. Men alle disse hører altså hjemme i Europa.

De forente stater har gitt mange berømte bidrag til verdenslitteraturen i vårt århundre med navn som Hemingway, Katherine Anne Porter, Farrell, Dreiser, O' Neill. Alle disse er døpt i Den katolske kirke, men har forlatt den! Er det fordi Amerika mangler katolske tradisjoner, miljø, atmosfære, spør det franske blad. Og skjönt det er mange amerikanske katolikker som nå skriver bøker — fremfor alt dikt! — det er nok å nevne Thomas Merton, Robert Lowell, Allen Tate, Caroline Gordon, Sylvester, Nims, så finner man ingen virkelig store diktere blant dem. De produserer reportasje og mange bra ting, men ikke diktning, ikke kunst som når nevneverdig ut over Amerikas grenser.

Den katolske kirke går raskt fremover i De forente stater, farten er amerikansk, og kvaliteten tar muligens skade av kvantiteten, det pekes i ovennevnte artikkel på at de katolske høyere skoler og universiteter i De forente stater lar en del tilbake å ønske. Men diktere og kunstnere fremstår jo også uavhengig av slike ting — så det er bare «to wait and see».

Kjent kritiker konvertert.

Den kjente New York-kritiker George Nathan, som nylig døde, ble opptatt i Den katolske kirke for seks måneder siden. Hans enke, skuespillerinnen Julie Haydon, er også blitt katolikk.

Verdensenquête om livet etter døden.

Gallupekspertene i De forente stater har nå undersøkt folks mening om livet etter døden i de rekke land i verden, deriblant Norge. Det er «International Research Associates» som har foretatt undersøkelsene og meddelt resultatet for ni land til avisen New York Herald Tribune.

I seks land tror halvparten av innbyggerne på et evig liv, og i et land med flest katolikker som i Italia, er antallet hele 80%. Kanskje er det forbausende at som nr. 2 kommer Norge, med 66%. I Japan er det bare 30% av befolkningen som tror på et liv etter døden, enda de mest utbredte religioner i landet, shintoismen og buddhismen, har læren om uuddelighet i sin bekjennelse. I Mexico og Østerrike er det fifty-fifty.

Forholdsvis få har ikke svart. I Italia var det bare 7% som ikke hadde noen mening om dette spørsmålet, i Norge 20%. I Japan var det flest, med 24%. Så langt gallupekspertene...

En filantrop.

En industrimagnat i Chicago, F. Lewis, har gitt 200 000 dollars (1 400 000 kr.) til Det amerikanske selskap for katolsk innenlandsk misjon. Beløpet skal anvendes til bygging av kirker og kapeller.

I løpet av de siste fire år har nevnte selskap mottatt 1 million dollars (7 millioner kroner) fra Mr. Lewis, og 97 kirker er allerede bygget. Han har dessuten gitt store beløp til to katolske universiteter og flere sosiale institusjoner.

Arkiv for katolsk presse.

Et amerikansk katolsk pressearkiv skal åpnes i universitetsbygningen i Milwaukee. Jesuittpatere skal stå for arkivet som får enten et originaleksemplar, eller en mikrofilm av alle de katolske periodiske publikasjoner som utkommer i De forente stater. Arkivet blir således en verdifull informasjonskilde.

EGYPT

Hva med pressefriheten?

I følge Reuter er en erklæring fra 26 egyptiske journalister sendt til Det internasjonale presseinstitutt. I erklæringen blir president Nasser beskyldt for å drive en tyrannisk undertrykkelse av pressefriheten i Egypt.

Videre står det i erklæringen: «Med tapet av folkets frihet gikk også trykkefriheten tapt i Egypt. Det foregikk i mars 1954, da oberst Nasser og hans medhjelpere, beruset av den makten de hadde oppnådd, sviktet sitt høytidelige

løfte om å opprette et konstitusjonelt regime, og kastet landet ut i et grusomt og hemningsløst diktatur. Desavuert av folket, som hadde ansett det militære statskup mot Faruk bare som en overgang til et bedre regime, gikk Nasser til det skritt å ødelegge pressen for å kunne opprettholde sitt forhatte styre. Vi anmoder inntrengende hele verdenspressen om å lytte til vår appell, og hjelpe oss å skape rettferdighet og frihet i Egypt.»

FRANKRIKE

Francois Mauriac gir seg ikke!

Frankrikes store dikter, som nå har nådd en anseelig alder, tar minst like aktiv del som før i alle de sprengstoffylte problemer og spørsmål som hans land vet å produsere så rikelig av til enhver tid. Etter mange års medarbeiderskap i Parisavisen «Le Figaro», har han forlatt den, da han ikke lenger var enig i dens politikk. Nå skriver han bare av og til i Figaro, mens det er den friske politiske «Express» som hver uke får hans såkalte «bloc-notes».

Hans notater for Langfredag i år var viet et utpreget religiøst emne, — hans grunner for å bli og forbli katolikk. Der er, skriver han, et slikt gap mellom politikken og de hendelser som de kristne minnes Langfredag, at han for sin del ikke har vært i stand til å bygge bro mellom dem. I stedet vil han på denne Vår Herres dødsdag forsøke å besvare noen av de spørsmål som er blitt stillet ham angående den tro som underbygger alt det han skriver. Hvorfor er han fremdeles katolikk? Fordi han ble født katolikk? Ja, naturligvis, men han finner likevel katolisismen forskjellig fra alle andre religioner, og mange fødte katolikker har ikke hatt vanskeligheter med å forlate den. Men han mener at endog nokså lunkne kristne der finner en glede og fred som ikke er av denne verden, en nåde som i seg selv er en visshet.

Der er, fortsetter han, visse andre religioner, andre flokker, men det er denne flokken jeg tilhører. Vår Herre understreker at Han kjenner sine får og at de kjenner Ham, men det betyr ikke at de andre er mindre elsket. Dette budskap mener han er noe vår verden særlig trenger, og han ser med forferdelse på politikeres kriminelle stupiditet når de bevirker at vi blir skilt fra ikke-kristne folk og raser nå som vi nettopp kunne ha begynt å verdsette det som binder oss. Abraham er både Ismaels og Jakobs stamfar.

Om Mauriac slutter med å undre seg over med hvilken rett han diskuterer slike ting — simpelthen sier han, fordi endog den minste av de kristne må vitne om sannheten. «Dette er hva jeg tror, på mine dagers aften.»

Studentervalfarten til Chartres.

I år blir det også en skandinavisk gruppe blant de tusener av studenter som skal valfarte til katedralen i Chartres, meddeles det i Katolsk Ugeblad. Det startes fra Paris 10. og 11. mai, og det blir en felles avreise fra København om morgenen 8. mai. Lederen av den skandinaviske gruppe er pater Drouzy, Kollegievej 2, Charlottenlund, Danmark.

Foruten dem som reiser til Frankrike i denne anledning, kommer gruppen til å bestå av skandinaviske studenter som oppholder seg i Paris for tiden.

ISLAND

Islandske protestanter hos pave Pius XII.

En gruppe på 50 islandske protestanter ble Skjærtorsdag mottatt i audiens av pave Pius XII. Blant dem var flere stortingsmenn. Paven sa i sin tale at det ikke så ofte er islendinger i Roma, og at han var glad for det eksempel disse besøkende hadde gitt sine landsmenn. Han håpet at det snart ville bli mange islendinger blant det store antall pilegrimer som hvert år kommer til Den evige stad — så rik på fortidsminner. Paven nevnte også den islandske presidents besøk hos ham i fjor, og bemerket sin glede over å se representanter for det islandske parlament — verdens eldste — i gruppen. Pave Pius XII avsluttet talen med å si: «Si til alle Islands beboere at den felles Fær sender

dem sin faderlige velsignelse med ønsker om sann fred og lykke for alle.»

SPANIA

Bibeltimer pr. radio og korrespondanse.

Bevegelsen «Fe Catolica» (Katolsk tro) gjør et utmerket arbeide i Spania for å øke interessen for Bibellesning. Den har gjennom lengere tid utgitt forskjellige småhefter som også distribueres i Syd-Amerika. Nå er det dessuten satt i gang korrespondansekurser i bibelkunnskap, og kursene blir komplettert med radioutsendelser om samme emne.

SVEITS

Kristent innslag på verdensutstillingen i Brussel.

Representanter for Den katolske kirke

og de to protestantiske kirkesamfunn i Sveits har arbeidet sammen for å oppnå at det i den sveitsiske paviljong på verdensutstillingen blir gitt uttrykk for den kristne sivilisasjons innflytelse. Dette ønske er etterkommet i det et kors har fått plass i paviljongen, videre er der et glassmaleri av Hans Stocker. Den kristne innflytelse i Sveits kommer også frem gjennom det faktum at konføderasjonen har et kristent grunnlag. Både i forklaringer og påskrifter i utstillingspaviljongen er det gjort henvisninger til at det er den kristne tanke som ligger til grunn for den kulturelle virksomhet i Sveits.

ØST-TYSKLAND

Intens propaganda for borgerlig konfirmasjon.

I følge det offisielle nyhetsbyrå A.D.N.,

HALDEN MØBELFORRETNING Alt i møbler Tlf. 2534	<i>Halden-</i> <i>firmaer</i>	<i>Karl Knap</i> ^{A/s} Tlf. 2710 Bygningsartikler — Rør og Maskinforretning Linoleum — Vaskemaskiner — Kjøleskap
OTTO ANONSEN Blikkenslager Tlf 3439 - 3198	A/S HALDEN BRYGGERI	SKO Hansen & Børresen A/S Halden
Haakon J. Jørgensen Rørleggerforretning Tlf. 2900	E. Sem A/s Bøker — Papir — Trykksaker	Einar Jonassen KOLONIAL Tlf. 1896
FRIDTJOF NIELSEN Kjøtt- og pølsevareforretning Tlf. Forr. 1094 — Privat 1282 Etbl. 1890	CENTRAL PENSJON er stedet Tlf. 1395	Martha Klein Ahlsen Frukt - Sjokolade - Tobakk Tlf. 1269
Fredrikshalds Meieribolag HALDEN	ØSTFOLD SNEKKERIFABRIKK Dører — Vinduer — Trapper Tlf. 1630	H.A.H.'s VAREHUS Alt i gode varer til hus og heim Tlf. 2793
Oskar Andersen Fisk — Delikatesseforretning Inneh. Karl Storm Andersen Tlf. 1155 — Privat 1159	Gunnar Setterquist Elektrisk forretning. Aut. installatør og radioforhandler Tlf. 1981 og 1733 — Storgt. 1	Glassmester OSKAR L. HANSEN Alt i glassarbeid og innramming Tlf. 2976
<i>Paul Johannesen</i> Alt i ur og optik TELF. 20 11	SIGURD GRØNNERN Manufaktur og utstyr Tlf. 2746	HALDEN FARVEHANDEL A. Sandaker, Torvet Tlf. 1264

blir det i år 90 000 unge piker og gutter som fremstiller seg til borgerlig konfirmasjon i den øst-tyske folkerepublikk. Det er 25 000 mer enn i fjor.

Det opplyses at der er opprettet en spesialkomité som skal arbeide for å samle unge til denne seremonien, og målet er foreløpig å få 50% av alle unge som har nådd konfirmasjonsalderen til å delta i den borgerlige konfirmasjon til neste år.

Den protestantiske biskop Noth i Øst-

Tyskland har uttalt at mange nå som følge av den ateistiske propaganda, bedre og bedre forstår betydningen av dåpen og konfirmasjonen for det kristne liv. Og som en motvekt mot kommunistenes «konsekkrering» av ungdommen, har den protestantiske kirke forstått at den må sørge for en grundigere og mer omfattende undervisning når det gjelder ungdommens religiøse oppdragelse. Så følger det kanskje både tap og vinning med ateistenes propaganda.

ØSTERRIKE

Hundraårsjubileum i Innsbruck.

Det teologiske fakultet i Innsbruck forbereder seg på å feire hundraårsjubileum den 29. mai. Universitetet ble grunnlagt av den hl. Peter Canisius av jesuitterordenen, og det er fremdeles jesuitter som står for ledelsen. Det er også mange utenlandske studenter ved det teologiske fakultet, således for tiden omkring 70 amerikanere.

BERGEN		
K. & J. SOLHEIM Kjøtt - Pålegg - Delikatesser Egen Pøsefabrikk Solheimsgt. 11 Tlf. 99 016 Bergen	FINN KONOW Blikkenslagerforretning Grønnesmuget 4 - Marken Bergen Tlf. 12 085 - Privat 99 976	BIRGER MICHELSEN MALERMESTER FOSSWINKELSGATE 20 Alltid til tjeneste med overslag Tlf. 12 443 - 97 269
A. K. EGGE A/S Frukt og grønnsaker En gros	Sølv for alle anledninger JUVELER SMÅSTRANDCT 4 BERGEN	
 Gaver for enhver anledning fra vår KUNSTHANDEL DIDR. ANDERSEN & SØN A/S Telgr.: Glas Bergen Tel. 15 090	 All slags skadeforsikring ERLING KRAGE A/S PRYD- OG BRUKSKUNST Bergen Telefon central 14 110 Telegramaadresse: «Kjell»	
 i Nygårdsgt. ved Eldorado	ANTON OLSEN Murmester	HOPSDAL & DAHL A/S Aut. Installatør, Radio- og Utstysforretning TORNØEGÅRDEN - BERGEN
SVERRE W. MONSEN Manufakturvarer - Sengeutstyr	 BOK- OG PAPIRHANDLEL AKSJESELSKAP Strandgt. 4 - Telefon 15020 - Bergen	L. W. TORNØE A/S Papirhandel Bergen
1/5 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel BERGEN Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 482		 NYGÅRDSGT. 4

Har De betalt kontingenten for 1958?

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!

Ved

adresseforandringer,

vennligst oppgi også

den tidligere

adresse!

*All slags
forsikring*

ANTH. B NILSEN & CO's

ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

A/s Norsk Medicinsk Varehus

Pilestredet 7 - Telef. 33 43 70 - Oslo

*Sykehusutstyr - Sanitetsmateriell
Brilleoptikk*

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin

Hans Ekjord

FARVEHANDEL

St. Olavs gt. 3

Tlf. 42 16 13

Melitta

KAFFETRAKTER

og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE

DRØYERE KAFFE

WISBECH

Majorstua - Oslo

**MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER**

E. M. JACOBSEN

Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo

Telefon 42 99 90

Margarin

Dag - Ny

MARGARIN - FABRIKK

